

Boží očekávání vložené do nás

Hošťálková 21. 3. 2021

Písně: 98, 219, 505, píseň P.Hurty, 485

Čtení Písma: ev. Lukáše 22, 31 - 38; 1.ep. Petrova 5, 6 - 11

Text kázání: ev. Lukáše 22, 31 - 32

Milí bratři a sestry,

třebaže toto slovo Pán Ježíš pověděl v úzkém kruhu svých učedníků, je jisté, že nebylo určeno pouze Šimonu Petrovi nebo jen těm, kteří byli v té chvíli kolem svého Mistra, ale že zůstává stále platné pro všechny Kristovy následovníky, kterým je v každé době dáno procházet zmíněným „tříbením“. A kdyby přece jen někdo chtěl něco vyvozovat ze zmínky o Petrovi a ostatních učednících, pak by bylo možné tomu rozumět tak, že toto slovo platí především těm, kteří stojí v popředí církve, v popředí našich sborů. Vždyť Petr, to přece jsou ti „skalní“ v našich sborech, kteří nejen že stojí v popředí práce a vedení sborů, ale též se od nich očekává mimořádná poslušnost, věrnost, horlivost, také statečnost a dobrý příklad, kterým ostatním budou.

Ale k naší lítosti se tu ukazuje, že Petrové se v tomto „tříbení“ mění v Šimony - v obyčejné ustrašené a selhávající lidi. Když se dostaví pokušení a zkoušky, naše skálopevnost se vytrácí. Kde je vlastně opravdovost naší víry, když ji máme osvědčit svým vyznáním, stanoviskem před veřejností, rozhodnutím, činem. Nejen doba, která skončila již před více než třiceti lety, ale i ta dnešní, ve které nám již nic nehrozí a nic nás neohrožuje, je především velikou dobou tříbení a prověřování. A ona při nás odhalila a odhaluje mnohé slabiny, povážlivé trhliny - povrchnost, nestálost ve víře a věrnosti Pánu Bohu.

Pomysleme jen na to, jak málo stačilo k tomu, aby mnozí cestu víry, následování Ježíše Krista opustili. Někoho odradil strach a pak, když už strach byl zbytečný, necítil potřebu návratu; jiného zlákala vidina prospěchu a pohodlnějšího života; dalšího zas přemohla nevěra a touha žít si po svém, zařídit si život podle svého. Stačí se podívat na to, jak si v tomto smyslu stojí naše rodiny, častokrát velmi zvučných jmen, sahajících do hluboké historie; myslíme také na naše děti, na mládež. Ať se podíváme kamkoli, všude se podepsala a projevuje ona povážlivá mdloba, zapírání, zrazování. Často říkáme, anebo si to myslíme: Za všechno může doba, všechno to způsobily ty nepříznivé okolnosti, ve kterých jsme, jako křesťané, museli nebo musíme žít a pracovat, ve kterých vyrůstali nebo vyrůstají naše děti. Mohou za to také nezdravé vlivy tohoto světa, které mladé lidi poznamenávají a nevybíravě rozkládají všechno co si do života odnesli od svých věřících rodičů nebo z křesťanského společenství.

A přece Pán Ježíš nás na všechno to, co na nás přichází jako zlé, učí dívat se ještě i jinak - to, co na nás dolehlo pro Ježíše Krista i jinak, není jen nesmyslné ani jen zlé. Není pochyb o tom, že v každém tříbení a každé zkoušce je mnoho zlého, těžkého, ano, ďábelského. To je velmi jasně slyšet z jeho slova: „**Hle, satan si vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici**“. Je to to nejhorší, co člověka může potkat - nesnáze, starosti, úzkost, trápení, utrpení... Pro Ježíše Krista to byla Getsemanská

zahrada a kříž, pro jeho učedníky strach o život a svou další existenci. Zlo zápasí o člověka všemi prostředky. Když ale všechno toto nazývá Pán Ježíš „*tříbením*“, jakoby tím říkal: „*Je to také k něčemu dobré, má to i své dobré stránky*“ - nemáme je přehlédnout.

„Tříbení“ především **pročišťuje**. Tak, jako se kdysi - když se sklídilo a vymlátilo obilí - nabíralo zrno lopatou a házelo se proti větru, aby se vyčistilo od plev, podobně očištěně působí na církev tříbení. Ten kdo to nemyslí s následováním a poslušností Krista vážně a opravdově, ten v takovém tříbení neobstojí, vítr tříbení jej prostě odnese. Pro koho víra znamenala jen cestu do kostela, pouhý zvyk, nebo jen zaplacení si svého příspěvku, pro toho Kristus znamená málo, nedovede pro něj nic obětovat ani od něj pro sebe nic očekávat. A tak tříbení pokaždé odděluje upřímnost od předstírání, opravdovost od zvykovosti, skutečnou oddanost od všelijaké vypočítavosti. Jistěže nás to někdy bolí, že naše řady velmi prořídly - a ono nás to bolet má - je to ale také znamením toho, že Pán Bůh si dělá i takto ve své církvi pořádek, že „**každou ratolest, která nenese ovoce odřezává a čistí**“ (J 15,2).

Ale „tříbení“ také **prověřuje**. Není to tak dávno, kdy se na naše křesťanství útočilo ze všech možných pozic a kdy nám byly kladeny všelijaké otázky a námitky, které nás měly znemožnit. Ale je toto všechno pryč? Dnes nás naše křesťanství už skutečně zaměstnání nebo studium dětí nestojí. Ale tam, kde se za svou víru nestydíme, tam tento tlak, možná všelijak skrytý, zůstává. Dávno pryč jsou časy, kdy Bible byla lidem ve všem poslední autoritou, kdy lidé vše, co pověděl pan farář z kazatelny, přijímali s naprostou samozřejmostí. Jestli to tak bylo ve všem správně, je otázka - možná jsme Božímu slovu porozuměli často špatně a jeho slova i zneužili.

Dnes jsme znovu nuceni jít skutečně do Písma, pronikat k jeho nejvlastnějším základům nedržet pouze literu, „*kteřá zabíjí*“, ale nechávat se strhávat samotným Božím Duchem, „*kteřý obživuje*“. Toto tříbení dnes pro církev znamená také velký a těžký úkol, aby zase našla slova a řeč pro tento svět, která by byla nejen pravdivá, ale také naléhavá a přesvědčivá, ne obehnaná, ale nová. Aby to byla pravá cesta Boží k lidem, aby mohli opět najít cestu k Bohu. Tříbení, o kterém mluví Ježíš, tedy nejen boří, ale i upevňuje a přehodnocuje.

Avšak ve všem tom, co na nás doléhá jako těžké zkoušky a tříbení, je důležité a potřebné vědět, že Ježíš Kristus stojí při nás a říká: „**Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala**“. I my smíme s Petrem tuto jistotu mít. To různé přehodnocování života i myšlení není v posledu jen naše lidská věc, je to součást Božího plánu s námi. Kdyby církev byla pouze naší záležitostí, dávno by již byla ztracena, dávno by v tomto světě svou roli dohrála, dávno by se ukázala jako prázdná a lidem nic nedávající. Ale za její nejrůznější pobloudilost, tápání, nedověru, strach a bezradnost se staví sám její Pán, Kristus, aby „**neselhala**“, „**nezahynula**“.

To je ten nejvlastnější zázrak Kristovy prosby a přímlyvy za nás, že přes všechno naše selhávání a nehodnost i přes všechnu moc a triumf nevěry, tu Bůh svůj lid, který v něm poznal svou naději, má. Je to zázrak víry každého z nás. Jak to, že přes všechny výhody, nabídky a sliby nevěry a nevěřícího světa raději setrváváme při Kristu, třebaže nás to něco stojí? Je to Kristovo dílo při nás! Tak se i dnes a na nás plní jeho přímlyva za nás.

Jásavě o tom zpíval už Boží lid za starodávna: „**Kdyby sám Hospodin nebyl při nás - řekni Izraeli - kdyby sám Hospodin nebyl při nás, když proti nám povstali lidé, zaživa by nás tehdy zhtli v hněvu, jímž proti nám vzpláli**“ (Ž 124,1). Jaká je v tom pro nás posila, když smíme vědět, že ve všech doléhajících zkouškách,

pokoušení a tříbení nejsme sami, ale že nás náš Pán vidí a ví, jak na tom jsme! A nejen že o nás ví, ale že nás drží za ruku a tím vším nás také provádí, abychom z toho, co nás ohrožuje, vyšli pročištěni i prověřeni, abychom si v tom všem také ověřili požehnání, únosnost a zachraňující moc evangelia. Abychom se tak stali ve víře a spoléhání na svého Pána ještě pevnější, přesvědčenější, oddanější a opravdu nepohnutelní, jako Šimon tehdy, který právě v tomto tříbení dorostl na skutečného Petra - „Skálu“, „skalního člověka“ Ježíše Krista, „skalního křesťana“.

A nakonec, „tříbení“ přináší ještě jedno veliké požehnání: **„A ty, až se jednou obrátíš, posiluj své bratry“**. Někdy mi připadá, že se slovem „obrácení“ v církvi příliš plýtvá, jako by se tím snižovala jeho důležitost a vzácnost. Možná se ptáme: *„Jak je možné, že Pán Ježíš poví tato slova Petrovi těsně před Golgotou. Vždyť s ním Petr již tři roky chodil. Copak Petr ještě nebyl „obrácen“?“* Mám za to, že teprve ten, kdo projde jakýmkoli nesnadným tříbením vítězně - to znamená: vyrostle v pokorného, laskavého, otevřeného a služebného člověka - ten se pak stává tolik potřebnou oporou druhých. Teprve taková věrná víra, ano, důvěra ve svého Pána, dovede druhé podepírat, dodávat odvahy, druhé nadchnout. Proto je tak velmi důležité, abychom v jakémkoli tříbení, které na nás dolehne, obstáli. Vždyť naše selhání, nestatečnost, neoprávdovost nepodlamuje nohy pouze nám, ale podráží nohy jiným nejistým, bázlivým, nerozhodným.

Žijeme dnes v nesnadné době, ale zároveň v době velikých nadějí a očekávání. Máme vědět, že také Pán Bůh do nás vložil své očekávání, a že na každém z nás záleží. On se chce dávat - skrze nás - znovu poznat světu. Učme se tedy od Ježíše Krista, který prošel těžkým tříbením, rozumět i tříbení našemu. Platí přece Kristovo: **„Hle, satan si vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.“**

Amen.